

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

THE ELISA DI SAN SECONDO-CIBRARIO

..... ΜΙΑ ΚΑΝΘΗΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ



ζωτείναζε...

Η Λένα έβριζε ένα βέβηλο πρὸς τὴ δόση...
'Η Λένα έβριζε ένα βέβηλο πρὸς τὴ δόση...
'Η Λένα έβριζε ένα βέβηλο πρὸς τὴ δόση...

Απέναντί της τὴ στιγμή αὐτὴ στεκόταν ένας νεαρός νεώτης...

θόλου. Σταύρωσε τὰ χέρια της, ψέθυσε σιγαλά κάποια προσευχὴ...
θόλου. Σταύρωσε τὰ χέρια της, ψέθυσε σιγαλά κάποια προσευχὴ...

—'Η γοργά Λένα Παροῦτι; ρώτησε ὁ νέος.
—'Εγὼ εἶμαι! ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα, γυρίζοντας μ' ἐκλιθεὶς καὶ ἐξετάζοντας μὲ προσοχὴ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου.
—'Ποῦα..., ἐξασκολοῦνθε διδακτικὰ ἐκείνος.
—'Ὁμοιωθήτε μ' ἂν εἶσαι, καλῶς ὄμοιες στὸ σπιτικό μου.
'Εἴπατε μέσα καὶ κἀθήσε, εἶπε ἡ Λένα...
Κότταζαν τώρα καλὰ—καλὰ ὁ ένας τὸν ἄλλον. 'Η Λένα στεκόταν βόθια. Κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα μαλλιά της, τὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ καλοσύνη καὶ γλυκύτητα. 'Ὁ νεώτης ἦταν νέος. Εἶχε κάτασπρα μαλλιά, ρόδινα μάγουλα, γέλιό κατακόκκινα καὶ βλέμμα ἀγνό καὶ καθαρό.
—Κάθισε, θὰ εἶσαι χωρφόστος, τοῦ εἶπε ἡ Λένα. Τώρα σὲ λίγο θὰ φάμε μὴ κινουὰ μὰζι.
—Εἰχωριστό, εἰχωριστό, κυρία.
—Εἶσαι νεώτης, δὲν εἶν' ἔτσι; Κε' ἐγὼ εἶμαι χήρα νεώτη. 'Ὅστε βλέπεις, ἐπὶ εἶσαι σάν στὸ σπίτι σου. Μὲς πὸς βρισκόσασαι μαζὶ μὲ τὴ μητέρα σου.
Δὲν τὸν ρώτησε ποῖος ἦταν, ἀπὸ τοῦ καὶ γιατί ἐρχόταν. 'Η ἐπαδοχὴ τοῦ τοῦζανος ἔτσι ἀνοχιτόζαυδα, σοβαρὴ καὶ γαλήνια, εἶχε κατὰ τὸ ἔλεος...

Ὁ ξένος κἀθήσε χωρὶς νὰ πῆ τίποτε. Ἐνῶ ὅμως ἡ Λένα γέμισε γὰ νὰ ἐτοιμώσῃ τὸ δεῖπνο, τὰ μάτια του βορβορώσανε. 'Η καρδιά του χτυποῦσε χτυποῦσε... Δὲν ἔβλεπε τί νὰ κάνει, πὸς ν' ἀρξίσῃ, πὸς νὰ τῆς πῆ τὴν ἀλήθεια... Τὸ μυαλό του πετοῦσε μακριά, πέρα ἀπ' τὸν ὠκεανό. Ἀνατολοῦσε τώρα τὸ πένθιμο ἐκείνο βράδυ πὸς ὁ πατέρας του, ἐτοιμοθάνατος παῖδά, τοῦ εἶχε διηγηθεὶ τὸ μυστικό του. Τοῦ ἀτεκέλιονε ἔξαφνα πὸς ἐνῶ ταξείδιονε γὰ τὴν Ἀστυραλία, τὸ πλοῖο τὸν νανήρῃσε καὶ πὸς ὅταν σάθηκε ἀπ' τὴ ναυαγία κ' ἔφτασε στὴν Ξηρά, ἐφοτοχτυπηθήκε καὶ παντρεύτηκε, ἐνῶ στὴν πατρίδα του εἶχε ἀφῆσει μιὰ ἄλλη γυναίκα, εἰσιση νεύμη συζύγῳ του, μιὰ γυναίκα τρυφερὴ καὶ γεμάτη ἀγάπῃ γ' αὐτόν, ποῦ, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, τὴν νανῆζε παῖά νεκρό. Ἀπαρῆθηκε ἔτσι σιγα—σιγα τὸ παρῆλθον του, πῆρε ἐνα νέο ὄνομα, διημώφθησε μιὰ νέα οἰκογένεια καὶ

μιὰ νέα ζοή. Ἀλλὰ τὸ βράδυ αὐτό, τὴ στιγμή πὸς ἐπρόκειτο νὰ περῆσῃ τὸ κατόπι τοῦ ἄλλου κόσμου, ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζῃ τὸ κρίμα ποῦ ἔκανε. Γι' αὐτὸ εἶχε φωνάξει κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας του τὸ γυῖο του, τὸ γυῖο ποῦ εἶχε ἀποχτήσῃ μὲ τὴν ἄλλη, μὲ τὴν δεύτερη γυναίκα του καὶ τοῦ εἶπε: —'Ὅταν πεθάνω, φρόντισε νὰ περάσῃς ἀπ' τὸ λιμάνι Χ... καὶ νὰ ζητήσῃς τὴν Λένα Παροῦτι. Νὰ τῆς πῆς τίς σκέψεις μου, νὰ τῆς ζητήσῃς συγγνώμῃ γὰ μένα καὶ νὰ τὴν δεκαλώσῃς, ἐπὶ στὸ βάθος τῆς καρδιάς μου δὲν τὴν εἶχα ξεχάσει ποτέ. Εἶνε ἡ πρώτη μου γυναίκα... Τὴν προόσασα...
'Ὁ νέος ἄπιστος δταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά. Ἀκούσθησε τὸ πρόσωπό του πλάι στὸ κεφάλι τοῦ πατέρα του κ' ἔβλεψε πολὺ. Ἀπότταν τὴν ἀγνώστη ἐκεῖνη γυναίκα, τὴν φανταζόταν βαθεῖα θλιμμένη κ' ἀπαρηγόρητη. Ἀπότταν ἀκούα καὶ γὰ τὴ δικὴ του μητέρα ποῦ πεθάνε, χωρὶς νὰ μῆθε ποῦ εἶχε κλέψει τὴν εὐτυχία μιὰς ἄλλης γυναίκας.

Ἐτσι, ἀκούθῃσε τὸν πατέρα του, ὁ νέος ἐξέκρινε νὰ βῆ τὴν πρώτη του μητέρα, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ἀποχωρήσῃ τὸ κακό μὲ λόγια σηκώνοντας καὶ καλοσύνης. Ἀλλὰ τώρα ποῦς ἄφρασε στὸ σπίτι τῆς Λένας Παροῦτι, δὲν τοῖμοιους, δὲν ἔβλεπε παῖά τί νὰ κάνει. Κάτι τοῦ ἔβλεπε τὰ λόγια τὰυ χεῖλη.
'Η γοργά Λένα πληρώσανε τὴ στιγμή αὐτὴ στὸ χαμηλό τραπέζι, κρεμάοντας τὴν κατσαρόλα μὲ τὴ σούπα καὶ κἀθήσε ἀπάναντί του.
—Στὴν ἡμέρα σου, τοῦ εἶπε, ἡ πείνα εἶνε δυνατὴ. Φάγε, παιδί μου, ὅσο μπορῆς περισσότερο.
Ἐφοῦνθησαν μερικὲς ζωταλιὲς ἀμήλητος. Ἐκείνος ἐγύφθησε μ' ἀπορία τὸ βλέμμα του ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σάν νὰ ζήτησε μιὰ ἐπισημνῃ. Ἐξέλινα δὲκρινε στὸν τοῖχο μιὰ φωτογραφία, λίγο ξεθοραμαμένη ἀπὸ τὴν πολεκαρία. Ἦταν ἡ φωτογραφία τοῦ πατέρα του δταν ἦταν νέος. Ἦ Λένα παρακολοῦθησε τὸ βλέμμα του καὶ, σηκώνοντας τὸ μῆτοκο ἰσχυρόμῃνα, εἶπε μὲ μιὰ ἀπόλητῃ:

—Εἶνε ὁ ἄντρας μου.
—Εἶνε πεθαμῆνος; ρώτησε ὁ νέος κοκκινίζοντας.
—'Ὁ, βέβαια, ἐδῶ καὶ χρόνια. Ἐχει περάσει τόσο καιρὸς ἀπὸ τότε... Τρεῖςτὰ χρόνια. Καὶ ἀγαποῦσαστε δέκα ἀλλότρια χρόνια, δέκα χρόνια σάν τὴν πρώτη ἡμέρα ποῦ παντρευτήκαμε...
—Πῆθανε σὲ ναύαγο; ρώτησε πλάι ὁ νέος, γὰ νὰ πῆ κάτι.
—Ναί, μὲ τὴν ὄνομα Σουσανάνας ποῦ βροῦσῃσε ἐνῶ ἀρμενῆζε γὰ τὸ Ἀζωθῆσο τῆς Καλιῆς Ἐλπίδος. Ἐγινε πολὺς λόγος τότε γὰ τὸ ναυάγο ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἐπὶ δὲν ἦσαν ἀκόμα γεννημῆνος. Πόσον χρονῖον εἶσαι, νέε μου;
—Ἐίκοσι.
—'Ὁ Θεὸς γὰ σοῦ τὰ ἐκατοστήσῃ. Ἐγὼ εἶμαι ἐξήνητα καὶ εἶνε τόσο καιρὸς, τόσο χρόνια ποῦ περμένο.
—Ποῖον περμένεις;
'Η γοργά γέλοσε κερῶ.
—Ἐκείνον! εἶπε. Βλέπεις, παιδί μου, δταν κάποιος ποῦ ἀγαποῦμε πεθαῖνε μακριὰ μας, χωρὶς νὰ βρεθῆμι πλάι του, δὲν μποροῦνε νὰ πιστέψωμε ἐντελῶς τὸ θάνατό του. Τὸν ἐχάμε ἰδί νὰ φεῖγη ὁ-λὸς ζοή, ὅς ν' ἀπαι. Κανεῖς δὲν τὸν εἶδε νὰ πεθάνῃ. Κε' ἔτσι ἡ καρδιά ἀρχίζει νὰ ἀγομῆρῃσῃ: Ὁ Πόος ἔβρε; Μπορεῖ νὰ πῆν ἔχη πεθάνῃ! Καὶ περμένουμε. Ὁ! Τὶ μακριὰ ποῦ εἶνε ἡ ἀγαμῆνὴ!...
—Θὰ ἀποφῆτε τίς πολὺ, τῆς εἶπε ὁ νέος γὰ τὴν κῆτταξῃ κατὰ-ματα, σάν νὰ προ καθόσσε νὰ μαντήρῃ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς ἡς.
—Ναί, βέβαια, ἔ'βλεφα πολὺ, παιδί μου, καὶ μάλιστα τὰ πρώτα χρόνια. Κατέβαινα μὲ τὴ μάνα μου, τὴ συρρομένη, στὸ γυαλό καὶ κῆτταξῃ ὄρες τὴ θάλασσα. Περίοιμα εἰδησίης ἀπὸ ὅρα σὲ ὅρα, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἀπὸ βδομάδα σὲ βδομάδα. Σκέφονε τὴν ἀγωνία μου, τὰ τρεχάματα μου, γὰ νὰ μὴ-ποὺ καμὰ λέξι παραλίον, σκέφονε τὰ μασημένα λόγια τῆς σηκῆνας ποῦ ἀνοίγονε ἀπορῆματα μιὰς ἐνα βάραθο. Ὁ! Νόμισα πὸς θὰ πεθάνω ποτέ... Ἀλλὰ δὲν πεθάνεινε κανένας ἀπὸ ἀγωνία, παιδί μου. Καὶ παρ' ὅλες τίς ἀντίθετες πληροφορίες, κἀθε βράδυ, δταν ἔλαμπαν τὰ ποῦ-α σῆτα ποῦ φάρον, ἀναβα κ' ἐγὼ τὴν καντήλα μου στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιού μου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι κάποτε, κάποια νύχτα μακρινὴ, θὰ ἔφτασε ἀπὸ τέλους ὁ καλὸς μου, ὁ νεοκῆνος μου, θάβλεπε στὴν ἀ-χτιδα τῆς καντήλας νὰ πῆλῃ ἡ ποτῆ μου καρδιά καὶ θὰ χτυποῦσε μὲ χεῖρ τεμουλιαν-στὸ τὴν πόρτα. Ὁ! Τὶ χωροῦμενι ποῦ θὰ ἦταν ἡ συνάντησῃ μας! Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἔβησα ὄς σῆμερα, παιδί



Κατέβαινα μὲ τὴ μάνα μου στὸ γυαλό καὶ κῆτταξῃ ὄρες τὴ θάλασσα...

μου. Βλέπεις, ότι χρειάζεται πολύ λίγα πράγματα κανέναν για να ζήσει....

— Έπειτα ; ρώτησε άγκυραζώντας από άγονία ο νέος.
— Έπειτα νόμοια πώς θα προβλεπώμεν απ' την άπειρία μου. 'Αλλ' αντίδρασα στον πόνο μου. Προσπάθησα να πεισθώ για τον θάνατο που άνηθός μου. Καί δεν έπαυόμουν πειά παρά έναν τάφο, έπειτό στον όποιον να προσείχομαι. Κι' ο Θεός μ' έβοήθησε. Θά είδες εκεί κοντά στον τάφο ένα βράχο που έχει φυσικό σχήμα κρημίνης. Έβρανάστριζα λοιπόν πάνω αυτό είνε ο τάφος του. Κά λιγαίον εκεί κάθε πρωί, με τά χέρια γεμάτα λουλούδια. Ούτε ή φρουροθαλασσιά, ούτε ο άνεμος μπορούσαν να μ' έμποδίσουν. Όσο περισσότερο με μαστίζονε ο άέρας και τά κύματα, τόσο περισσότερο είχα την έντύπωση, ότι κάνω κάτι, κάποια θυσία γι' αυτόν.

Είχαν πάει πειά να τρώνε και έκυταζόντουσαν κατόματα.
— 'Αν είχατε τοιλάχιον κανένα παιδί, τής είτε ξέαφρα εκείνος.
— 'Ε, λοιπόν, είτε ή γρηά, κοκκινίζοντας σαν να ντροπέταν. Είχα άκόμα και την άπατάτη ότι ήμουν μητέρα. Όταν ακατόβουν τον άντρα μου, όταν ήθελα να τού μιλήσω, γύριζα πάντα στη φωτογραφία του, ατόνη έτσι, που βλέπειε καλά πού τον παριστάνε νέο. Τά χρόνια περνούσαν έτσι, όταν μιά μέρα κυττάζιτρηα στον καθρέφτη. Είδα τότε πώς είχα άσπρα μαλλιά, πώς είχα γράσει, ενώ εκείνος ήταν πάντα νέος στη φωτογραφία του. 'Έτσι, αγιά-αγιά, άνεπαίδητα μιά μεταβολή έβρινε μέσα στην γρηά μου, μιά μεταβολή γλυκαιά. Η σπένγρηλη στοργή, που έτρεφα γι' αυτόν, μεταβλήθηκε σε μητρική άγάπη. 'Από κείνη την ήμερα νόμοια πειά πώς τον είχα γεννήσει εγώ ή ίδια, πώς είχε βγει μέσα απ' τά σπλάγγνα μου. Καί έννοιασα τον εαυτό μου έτοιμη για όλες τις θυσίες, για όλες τις απαπαρήσεις πώς χάρην του. 'Ω! Καμιά γυναίκα δεν ήπηρεζε περισσότερο μητέρα από μένα !..

Ο νεαρός ναύτης σπρόθηκε άπότοια για να χρίση τή συγκίνησή του και πλησίασε τή φωτογραφία. Ένοιωσε ένα σφίξιμο από λαούργη του. Πώς να έκληξη ρώτησε τόρα την άποστολή του ; Πώς να μιλήση ; Πώς να τής πη ; «Τό γινώ πού πόσον καρού έπιθυμούσεε κι' όνειρούσαν, εκείνος τον απόχτησε με μιάν άλλη. Έγώ είμαι ο γιός ατός. Μην μισήστε την καμμένη την μητέρα μου, πού δεν έβριταξε σε τίποτε, γιατί δεν ήξερε τίποτε. Συχωρήστε τον πατέρα μου πού πέθανε, βασανίζόμενος απ' τις τύψεις του για ό,τι σας έκανε...» Μπορούσε να τής τά πη αυτά τά πράγματα ; Δεν ήθελανε έγγλημα άν μιλήσε ; ... 'Α! Τό να ζωώση κανείς τό πειρόν δεν έχει σημασία, γιατί τό παρόν μπορεί ν' άμυνθή, να ξαναζωντανέψη. 'Αλλά τό να ζωώση τό παρελθόν ; ... 'Ω, αυτό είνε έγγλημα μεγάλο, τρομερό !..

Κι' ο νέος άποφάσισε να μην πη τίποτα, τίποτα.
«Τό όνειρο είνε ιερό. Η άπατάτη είνε ή έντιμη, ακριτότατη. Πρέπει να σφραγίσω καλά τά χείλη μου.»

— Πρέπει να γυριστώ στο καράβι μου, είτε στη μητέρα του. Σας εύχαριστώ για τή φιλοξενία σας, κυρία...
Ούτε και τή στιγμή ατό ή φιλόξενη γρηά δεν τον ρώτησε πούδ ήταν και γιατί είχε έρθει.

Ο νέος την κύτταζε με άπειρη συμπάθεια, με στοργή, κι' έπειτα ψηθόσε :
— Θέλετε να δώσω ένα φιλι, τό φιλι πού θα δίνατε στο παιδί σας, στο παιδί των σφραμισμών σας, άν εγύριζε μιά μέρα ;

Η γρηά Λένα του πήρε τό κεφάλι άνάμεσα στα δύό της χέρια και τον φίλησε στο μέτωπο μ' ένα φιλι τρομερό, άπέραντο, άνέκφραστο.
— Νά !.. Γιατί τού μοιάζειε... τού είτε.

Ο νέος την άγκάλιασε τρυφερά, έβρινε βουβός για λίγα λεπτά τής ώρας κι' έπειτα τραβήχτηκε άπότοια και βγήκε έξω. Στην έξωπορτα σταμάτησε. Άκουσε έναν δυνατό στεναγμό άπέλπισιας. Ήταν ή μητέρα του. Η καμμένη ή γρηά τότε μόνο, την στιγμή εκείνη, είχε καταλάβει τή διαφορά τού όνειρου απ' την πραγματικότητα. Τότε μόνο είχε νοιώσει πόσο διαφέρει τό νύχτι τό παιδί σου κοντά σου, να τό σφιγγής στην άγκάλια σου, από τό να βρίζεται μακριά, χωρίς τήν έλπίδα να ξαναγυρισθώ ποτέ. Κι' ενώ ο ναύτης άπαμαρτώναν, του φώναζε με λυγμούς, με άγονία :
— Παιδί μου, παιδάκι μου...
Θά ξαναγυρισθής ;
— 'Αναψε μιά λαμπάδα άκόμα για μένα, δίπλα στην άλλη, τής φώναζε ο νέος και χάθηκε μέσα στη νύχτα....

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τό μεγαλύτερο νεσεκεμείο τού κόσμου.

Τό μεγαλύτερο νεσεκεμείο τού κόσμου είνε τό «London Hospital» τού Λονδίνου. Μέσα στό κολλοσάιο αυτό κτίριο, πού άποτελείται από 8 τεράστια πατόματα, παραμένουν 120 μόνιμοι ιατροί και άλλα 50 έκτακτοι, οι όποιοί τό έπισκεπτόνται. Υπό τας διαταγάς των γιαιτρών αυτών ύπηρετούν άκόμα 800 βοηθοί ιατροί και 1000 νοσοκόμοι, πλην τού κατωτέρου ύπηρετιετώ προσωπικού. Κατά τό λήξαν έτος 1930 στό «London Hospital» ένσηλεύθησαν 11.000 άσθενείς, προσήλθον δέ όπως ζήτησαν ιατρικήν συνδουλήν άλλοι 154.617 !

— Πέσο μιλάει ο άνθρωπος ;

Κατά τούς τελευταίους ύπολογισμούς τού διασημού 'Ιάπωνος ιατρού Νέτσου Φουσι, ο άνθρωπος μιλάει κατά μέσον όρον 3 ώρες κάθε μέρα, δηλαδή λέγει, μιλώντας συνεχώς, 100 λέξεις κάθε λεπτόν, 19 σελίδες 8ου σχήματος κάθε ώρα και 52 τόμους κατ' έτος !

Ο κανών ήμος όπως δεν εφαρμόζεται βέβαια στις γυναίκες, τούς διεγέρτους και τούς πολιτικούς.

— Τό πολυτιμότερο διαμάντι τού κόσμου.

Τό μεγαλύτερο και τό πολυτιμότερο διαμάντι τού κόσμου βρίζεται στην 'Αγγλία και είνε γνωστό υπό τό όνομα «Εξέλιου». Τό διαμάντι αυτό έχει βάρος 205 γραμμαρίων, ή δέ σημενική του αξία ύπολογίζεται ότι υπερβαίνει τά 150 εκατομμύρια φράγκων.

Κατά τας πληροφορίας ενός άγγλικού περιουσιού, τό περιφιλο αυτό διαμάντι βρέθηκε σιάς άτάτας τού άρχοντη της Καλής 'Ελπίδος. Όταν μετεφέρθη στο Λονδίνα με την άγγλική καυκοφορία «Γιάδστον», έφρονεϊετό από ισχυρότατο άπόσταγμα στρατιωτών.

Σήμερα τό «Εξέλιου» είνε κατατεθειμένο, χάρην άσφαλείας, στην Τράπεζα τής 'Αγγλίας.

— Ο άνθρωπος πού δεν κοιμότανε ποτέ.

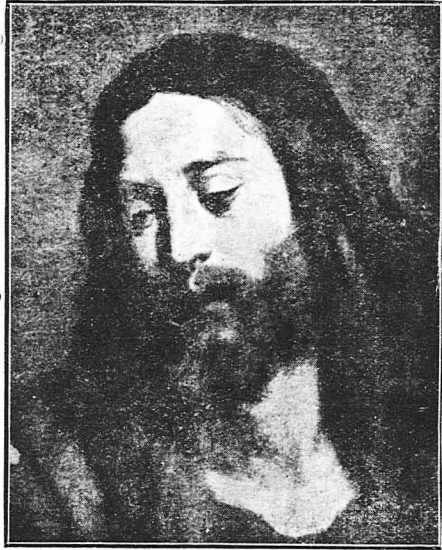
Στην Πασιδόνα τής Καλλιφρονίας πέθανε πούό λίγων μηνών ο εκατομμυριούχος Τζών Ρόσλον, ο όποιος ήταν γνωστός με τό όνομα «ο άνθρωπος πού δεν κοιμάται». Πράγματι δέ ο Τζών Ρόσλον επί δεκαέξη χρόνια δεν είχε πέσει ούτε μιά νύχτα στο κρεβάτι του για να κοιμηθί. Στην άρχή, όταν άκόμα δημόθηκε τό μεγάλο του έργοστάσιο χάλυβος, λόγω των πολλών του άσכולιών, αγρυπνούσε ως τας 4-5 τό πρωί και κατόπιν έχανε τον ύπνο του και δεν μπορούσε πειά να κοιμηθί. 'Αργότερα δέ όταν έπούλησε τό εργοστάσιό του και άπεσώθη από την εργασία του, συνήθισε να περνά τις βραδύες του στο θέατρο και κατόπιν να πηγαίη στο σφαριστήριο τής Λέσσης του και να παίζη ως τό πρωί. Εκεί μόνο κατόρθωνε πειά τά έπιμερόματα, να τον παίρη μερικές ώρες. Η μουσική, ο όρθός, ή ζήσηές συνωμίες τού εχρησίμευαν ως ναρκωτικών, άπενοντίας δέ ή γαλήνη τού δοματίου του τού άφαιρούσε κάθε όρεξή ύπνου.

— Ένα περιεργό φάρμακο κατά τής κυττίας.

Ο περιφρμος Γερμανός φαρμακόλογος Έδουάρδος Φέιξμεντερ, άνευάλυψε τελευταίως ένα περιεργό φάρμακο, τό όποιο προλαβάνει τή κυττία. Ο Φέιξμεντερ, λοιπόν ισχυρίζεται, ότι τό μόνον άποτελεσματικό μέσο να μη παθιάη κανείς κυττία, είνε να φορη, όταν ταξείδεαι, ένα ζευγάρι κόκκινα γυαλιά !..

Τό πρώιμο βέβαια φαίνεται στην άρχή κάπως παράξενο και πολύ πιθανόν να μην έπιτύχη έντελώς στην πρακτική του εφαρμογή. Σύμφωνα όμως με τή γνώμη τού έφευρητόν του, ή έπιτυχία του στηρίζεται επί τής έξής άλανθίστου έπιστημονικής θεωρίας :

Τό κόκκινο χρώμα έχει μεγάλη διεγερτική δύναμη επί τού νευρικού συστήματος τού ανθρώπου και συγχρόνως έπιηρεάζει πολύ την κυκλοφορία τού αίματος, στής όποιας τήν άνεπαρκεια όφειλεται ή πάθηση τής κυττίας.



Ο Θεάνθρωπος (Έργο τού Βάν Ντάκι)

πρωί και κατόπιν έχανε τον ύπνο του και δεν μπορούσε πειά να κοιμηθί. 'Αργότερα δέ όταν έπούλησε τό εργοστάσιό του και άπεσώθη από την εργασία του, συνήθισε να περνά τις βραδύες του στο θέατρο και κατόπιν να πηγαίη στο σφαριστήριο τής Λέσσης του και να παίζη ως τό πρωί. Εκεί μόνο κατόρθωνε πειά τά έπιμερόματα, να τον παίρη μερικές ώρες. Η μουσική, ο όρθός, ή ζήσηές συνωμίες τού εχρησίμευαν ως ναρκωτικών, άπενοντίας δέ ή γαλήνη τού δοματίου του τού άφαιρούσε κάθε όρεξή ύπνου.

